

«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει» ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ‘‘Ορθόδοξη Κατήχηση’’

«Μεγάλου Βασιλείου “Εξαήμερος”»
ΔΙΔΑΣΚΩΝ: Αρχιμανδρίτης π. Δανιήλ Ψωίνος, Θεολόγος, Ιεροκήρυκας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2η

Περί του στερεώματος και των υδάτων

Τη δεύτερη μέρα, τη δεύτερη δημιουργική περίοδο ο Θεός φτιάχνει το στερέωμα το οποίο λειτουργεί διαχωριστικά ανάμεσα στο νερό που υπάρχει πάνω από αυτό και κάτω από αυτό. Τι είναι όμως το «στερέωμα;» Λέγεται ότι πρόκειται για τον ουρανό ή για την ατμόσφαιρα.

Στην Αγία Γραφή πολλές φορές χρησιμοποιείται ο όρος «στερέωμα» με την έννοια του δυνατού. Αν αυτό ισχύει και στην περιγραφή της δημιουργίας, τότε το «στερέωμα» είναι μια συμπαγής, στερεά ύλη που είναι ικανή να συγκρατεί το νερό. Εξάλλου γι’ αυτό φτιάχτηκε.

Το νερό στη διήγηση της δημιουργίας βλέπουμε να υπερτερεί της στερεάς ύλης. Τούτο συμβαίνει διότι κατά τη σοφία του Θεού αφού αυτό αποτελεί βασικό συστατικό της ζωής εξατμιζόμενο ολίγον κατ’ ολίγον από τη θερμότητα που επίσης υπάρχει στην κτίση να εξυπηρετήσει τη ζωή έως εκεί που έχει ορίσει ο Δημιουργός.

Ο Θεός ονόμασε το στερέωμα «ουρανό». Ονομάζεται έτσι επειδή οράται, δηλαδή είναι ορατός. Στον ουρανό οφείλουμε τη βροχή ή το χιόνι, αφού το νερό που με τις αναθυμιάσεις της θερμότητας ανεβαίνει στα ψηλότερα μέρη, εκεί ενώνονται τα λεπτά ατμοειδή και γίνονται σταγόνες βροχής ή όταν ψυγούν περισσότερο νιφάδες χιονιού.

Έπειτα ο Θεός έδωσε εντολή να συναχθεί το νερό σε ένα μέρος. Από τότε το νερό υπακούοντας στο θείο πρόσταγμα κυλά από τα ψηλά στα χαμηλά μέρη. Τότε δημιουργήθηκαν τα συστήματα των θαλασσών, οι ωκεανοί. Τα $\frac{3}{4}$ της επιφάνειας της γης καλύπτονται από το νερό.

Η φύση του νερού είναι δύο αέρια στην ουσία H₂O. Το βρίσκουμε σε τρεις μορφές: στερεή (πάγος), υγρή, αεριώδη (υδρατμός). Είναι αξιοσημείωτο ότι το νερό διαμορφώνει και το εξωτερικό μέρος της γης (ποτάμια, λίμνες, θάλασσα) και το εσωτερικό (σπήλαια, υδροφόρος ορίζοντας). Έχει δε την δύναμη να αναλύει ακόμα και το φως (ουράνιο τόξο).

Με το πρόσταγμα του Θεού, το νερό συγκεντρώθηκε σε ένα τόπο. Δεν αλλάζει, δεν μεταφέρεται από τόπο σε τόπο. Αυτό θα ήταν καταστροφικό. Επίσης η θάλασσα ενώ χύνονται μέσα σ’ αυτήν όλα τα ποτάμια δεν γεμίζει, δεν ξεχειλίζει.

Ο ήλιος εξατμίζει τη θάλασσα κι εκείνη ούτε ελαττώνεται, καθότι συμπληρώνει το νερό της από τα ποτάμια που καταλήγουν σ’ αυτή, ούτε πάλι χάνει το αλμυρόν της γεύσεως του νερού της, διότι ο ήλιος εξατμίζει το λεπτό πόσιμο συστατικό του νερού μόνο, άρα λειτουργεί μόνο διαχωριστικά παίρνοντας το πόσιμο και αφήνοντας το παχύ του άλατος.

Έπειτα πάλι με πρόσταγμα του Θεού αρχίζει να φαίνεται η ξηρά γη. Η αποξήρανση έγινε με δημιουργικό πρόσταγμα του Θεού και όχι από τη δύναμη του ηλίου, όπως θα ισχυριζόταν κάποιος, αφού απλούστατα ο ήλιος ακόμα δεν έχει δημιουργηθεί.